

Audition Test Syllabus (2018-19)

For

M.A. THEATRE AND TELEVISION

Department of Theatre and Television, Punjabi University, Patiala

1. ਆਡੀਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਵਾਸਤੇ ਹਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਦੋ ਨਾਟਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨਾਟਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ :

Each student should thoroughly read one of the following plays for audition Test.

1. ਕਣਕ ਦੀ ਬੱਲੀ ਬਲਵੰਤ ਗਾਰਗੀ (ਪੰਜਾਬੀ)

2. ਅਸ਼ਾੜ ਦਾ ਇਕ ਦਿਨ ਮੋਹਨ ਰਾਕੇਸ਼ (ਹਿੰਦੀ)

1. Kanak Di Balli Balwant Gargi

2. Ashar Ka Ek Din Mohan Rakesh

2. ਹਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸੰਵਾਦਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸੰਵਾਦ ਆਡੀਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਆਵੇਗਾ।

Each student will prepare one of the following speeches for audition Test.

(Punjabi)

ਕਾਕੂ : ਭੱਠੀ ਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹ ਦਾ ਦੇਹ। (ਕਾਕੂ ਭੜਕ ਕੇ ਉਠ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ)। ਮੈਂ ਇਸ ਭੱਠੀ ਉੱਤੇ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸਾਂ। ਮੇਰਾ ਬਾਪ ਆਖਰੀ ਦਮ ਤੀਕ ਇਸੇ ਭੱਠੀ ਉੱਤੇ ਲੋਹਾ ਕੁੱਟਦਾ ਰਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਪਲੇਗ ਪਈ ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਦੌੜ ਗਏ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਹਿਰ ਦੇ ਪਾਰਲੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਝੁੱਗੀਆਂ ਪਾ ਲਈਆਂ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਬਾਪ ਇਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹਥੜੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਗੂੰਜਦੀਉਹ ਆਖਦਾ, ਚੁਹੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਪਲੇਗ ਨੇ ਲਿਆ। ਮਾਂ ਵੀ ਨਾਲ ਹੀ ਚਲ ਵਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਸ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਸਾਂ.....ਸਰਕਾਰੀ ਲੋਕ ਆਏ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪਲੇਗ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਘਰ ਖੋਲੇ ਬਣ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਹਥੜਾ ਚਲਾਉਣਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਹਥੜਾ, ਛੈਣੀ ਤੇ ਸੰਨ੍ਹੀ ਹੀ ਮੇਰੇ ਖਿਡੌਣੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦਾ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ। ਭੱਠੀ ਉੱਤੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਤੇ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਲੁਹਾਰ ਬਣ ਗਿਆ।

ਬੈਣੇ : ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਹਰਨਾਮੇ ਦੇ ਘਰ ਸਿਆਪੇ ਤੇ ਗਈ ਸੀ, ਉਦੋਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਜੁਆਨ ਪੁੱਤ ਮਰਿਆ ਤੇ ਤੂੰ ਦੋ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਮੁੜਨਾ। ਉਹੀ ਮਰਾਸਣ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵੇਹੜੇ ਵਿਚ ਖੜੀ ਸਿਆਪਾ ਕਰਵਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪੂ ਲਾਗਲੇ ਪਿੰਡ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਦੀਪ ਆਪਣੇ ਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ। ਮੈਂ ਇਕੱਲੀ ਸੀ ਘਰ ਵਿਚ...ਕਈ ਜੁਗਾਂ ਪਿਛੋਂ ਇਕੱਲੀ...ਦੂਰੋਂ ਮੈਂ ਸਿਆਪੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਤੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੀਵੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਪਿੱਟਣ ਲਗੀਆਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੱਚੀ ਕੰਧ ਟੱਪ ਕੇ ਵਾੜੇ ਵਿਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੈਂ ਸਰਬਣ ਨੂੰ ਖੁਲ੍ਹ ਕੇ ਮਿਲੀ। ਜੁਗਾਂ ਤੋਂ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਅੱਗ ਮੱਚ ਉਠੀ। ਮੇਰੀ ਕੁੜਤੀ ਦੇ ਬੀੜੇ ਟੁਟੇ.....ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਸੇਕ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੰਗਾਂ ਵਿਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦਾ ਸਾਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹ ਵਿਚ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਸਾਹ, ਡੂੜੀ ਦੀ ਹੁਮਕ ਮੇਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿਚ ਖਿਲਰ ਗਈ। ਸਾਰੇ ਸ਼ੌਰ ਗੁਆਚ ਗਏ।

12.6.18

ਸੁਖੀ,
ਡੀਪਟਰ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਵਿਭਾਗ,
ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ

(Hindi)

मल्लिका : नहीं, तुम काशी नहीं गये। तुमने संन्यास नहीं लिया। मैंने इसलिए तुमसे यहाँ से जाने के लिए नहीं कहा था। ...मैंने इसलिए भी नहीं कहा था कि तुम जाकर कहीं का शासन-भार सँभालो। फिर भी जब तुमने ऐसा किया, मैंने तुम्हें शुभकामनाएँ दीं - यद्यपि प्रत्यक्ष तुमने वे शुभकामनाएँ ग्रहण नहीं कीं। मैं यद्यपि तुम्हारे जीवन में नहीं रही, परन्तु तुम मेरे जीवन में सदा बने रहे हो। मैंने कभी तुम्हें अपने से दूर नहीं होने दिया। तुम रचना करते रहे, और मैं समझती रही कि मैं सार्थक हूँ, मेरे जीवन की भी कुछ उपलब्धि है। और आज तुम मेरे जीवन को इस तरह निरर्थक कर दोगे? तुम जीवन से तटस्थ हो सकते हो, परन्तु मैं तो अब तटस्थ नहीं हो सकती। क्या जीवन को तुम मेरी दृष्टि से देख सकते हो? जानते हो मेरे जीवन के ये वर्ष कैसे व्यतीत हुए हैं? मैंने क्या-क्या देखा है? क्या से क्या हुई हूँ?

कालिदास : मैंने बहुत बार अपने सम्बन्ध में सोचा है मल्लिका, और हर बार इस निष्कर्ष पर पहुँचा हूँ कि अम्बिका ठीक कहती थी। मैं यहाँ से क्यों नहीं जाना चाहता था? एक कारण यह भी था कि मुझे अपने पर विश्वास नहीं था। मैं नहीं जानता था कि अभाव और भर्त्सना का जीवन व्यतीत करने के बाद प्रतिष्ठा और सम्मान के वातावरण में जाकर मैं कैसा अनुभव करूँगा। मन में कहीं यह आशंका थी कि वह वातावरण मुझे छाने लेगा और मेरे जीवन की दिशा बदल देगा... और यह आशंका निराधार नहीं थी। तुम्हें बहुत आश्चर्य हुआ था कि मैं काश्मीर का शासन सँभालने जा रहा हूँ? तुम्हें यह बहुत अस्वाभाविक लगा होगा। परन्तु मुझे इसमें कुछ भी अस्वाभाविक प्रतीत नहीं होता। अभावपूर्ण जीवन की वह एक स्वाभाविक प्रतिक्रिया थी। सम्भवतः उसमें कहीं उन सबसे प्रतिशोध लेने की भावना भी थी जिन्होंने जब-तब मेरी भर्त्सना की थी, मेरा उपहास उड़ाया था।

(Dr. Jaspal Kaur Deol)

Head,

Department of Theatre and Television,

Punjabi University,

Patiala

बीटेटर अउं टेलीविजन विभाग,
पंजाबी यूनिवर्सिटी, पटियाला

0175-3046294